

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Cena številki 1 Dinar.

Poština plačana v gotovini.

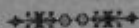
E. BALKÁNYI D. LENDAVA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list.

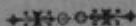
Vrejūje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje.** Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtape-noga poprijetja l. 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skūpnj naslov 10 Din., na posamez-noga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

ŠOLA ZA MISIJONARE.

Naš sv. Oča Pij XI. so vso svojo očinsko skrb obrnoli na to, kak bi se dalo poganske narode pripelati v Kristušovo ovčar-nico. Razmi se, ka se brezi misijonarov dūhovníkov i bratov to nemre zgoditi. Zato pa je prva skrb sv. Oče ta, ka se vzgojijo misijonari. Pri tom deli njim pomagajo tūdi Don Boskovi dūhovni sinovje s tem, ka so ustanovili v Italiji tri zavode za vzgajanje dečekcov tak za dūhovnike misijonare kak za brate. Za brata je tisti, šteri se nemre včiti. Tej zavodi majo te posebnosti, ka jem-lejo notri dečke od 14 do 25 let stare, čiravno drūgih šol ne-majo kak lūdske (osnovne). Se razmi ka či majo kaj drūgih šol, je dosta bole. Včenje i vse zdržavanje (hrana) je brezplačno. Plača se samo za vožnjo, obleko, knige i drūge šolske potreb-ščine. Vsaki, ki ma volo za misijon, naj se zglati v Martinišči v M. Soboti.

Na delo za Martinišče!

Ka pa je to „Martinišče“? To je zavod za rim. kat. dijake, šteri hodijo v sobočko gimnazijo. Pa je takši zavod potreben? Potreben je tak, kak cerkev v fari, kak oko v glavi, kak plot okoli ograda, kak količ pri gingavom trsi. Vsi varaši po sveti so puni takših zavodov, zato tūdi za naše prekmurske dijake more biti. Tak do meli bliže v šolo, se za včenje bole pripravijo, po-sebno pa se bodo dobro vzgajali v krščanskom dūhi. Naš narod je krščanski, zato morejo biti odločni krščeniki tūdi njegovi voditeli.

Pomagajte k zidani toga potrebnoga zavoda. Pošilajte svoje dare na vodstvo Martinišča. Lepa prilika za to je posebno ta, či si kūpite bar edno srečko za loterijo Martinišča. Edna srečka košta 5 din.

Veselje Dev. Marije i sv. Jožefa nad srcom Jezušovim.

Sv. Duh Bog nam pravi: „Z radostjov naj se napuni oča pravičnoga, radujeta naj se oča i mati i naj se veseli ona, ki te je rodila“. (Preg. XXIII. 24—25.) Mesec junij je posvečen presladkomi Srci Jezušovomi. To srce je puno bilo veselja i nad tem Srcom sta puno veselja mela Dev. Marija i sv. Jožef. Više imenüvane reči sv. Pisma kažejo na to veselje. Oča pravičnoga je oča Bog. Ka je te dopadenje meo nad svojim pravičnim sinom Jezušom, nam svedoči sv. Pismo, gde čtemo te reči: „To je moj ljubljeni sin, šteri se mi prav dopadne, njega poslušajte“. Namestnik oče nebeskoga, sv. Jožef, ar je bio „pravičen“ po svedočbi samoga Boga, je ravnotak meo dopadenje nad Jezušom kak Bl. D. Marija „milošče puna“ duša. Komi je Bog vse milosti dao, kak Bl. D. Mariji i koga Bog sam zove za svetoga, pravičnoga, kak sv. Jožefa ne more drugo delati kak Bog sam dela. Kak on, tak tudi njidva sta se zato veseliti mogla i tudi veselila Jezuš, njegovomi božemi Srci. Gda sta ga zaglednola, je nepopisna radost obsijala njidva duši, ar sta zaglednola večno dobrotu, Boga. Gda sta ga varvala, spat devala, krmila i se dotikala njegovoga božega srca, poslušala bitje toga božega srca, sta se v nepopisno radost zazibala, ar sta se dotikala srca, ki v neskončnoj ljubezni bije za rešenje človečanskoga roda. — Boga gledati, Boga meti, k Bogi se približati — to je radost za tiste, ki Boga ljubijo. Če ljubimo Boga, se neskončno zradostimo, če pridemo k cerkvi, gde on prebiva! Še vekša radost nas obide če v njo stopimo i pred Njega pokleknemo ki v njej prebiva! Raztaplamo se pa od radosti, če ga pri svetom obhajili, pri svetom prečiščavanji k sebi sprimemo. Tak čütimo, ki ljubimo. Nam je kratka vsaka meša, vsaka predga, vsaka müditov v cerkvi, ar pri svojem Jezušu biti nikdar ne je dugo. Za guče, smehe, zevanje, v cerkvi i postopanja zvünaj nje samo tisti ma čas, ki ne ljubi, ki ne najde veselja v Srci Jezušovom. Pa če ga ne najde zdaj, ga bo mogoče najšo na drugom sveti? Ne vkanite se duše, ne vkanite se! Ve nam sam Jezuš pravi, ka je tam naše srce, to je naše veselje, gde je naš kinč. Komi ne je Jezuš kinč, se ne veseli njemi: če se

njemi pa ne veseli, ga ne žele, ga nešče. Če ga pa neišče, ga tudi ne najde. Kak smo zdaj, tak bomo, če se ne povrnemo, v večnosti. Zato pa ljubimo Jezusa, on naj bo naš kinč! Njegovo Srce naj bo kinč našega srca, te se njemi bomo znali veseliti, kak Dev. Marija i sv. Jožef. To veselje pa bo rodilo večno veselje. Sv. Ludoviki francoskomi kralji, tretjeredniki so v oči metali njegovi dvorjani, zakaj teliko moli. On njim je za odgovor te lepe navuka pune reči dao: Čudno, če bi jaz te čas porabo za lovine, igre itd. nišče ne bi mi protigučao, samo časa za molitev mi ne voščijo. Takši je svet, takši je posvetni stariš i vert. Če dete ali držinče ali štokoli drugi domači po krčmah, po vesi, po sejmi zapravlja čas, peneze, poštenje, nikaj njemi ne pravi, nego če se v cerkvi pri Bogi malo duže mūdi, tū dūšo lepša i blagoslov spravlja hiši z štere je, te ga pokrega, te njemi manjost meče na oči, te ga še preklinja. Takši, tak hūdoben je svet. Sam se ne ve veseliti Bogi, zato pa toga veselja tudi ne vošči drugim. A odločna, Boga ljūbeča dūša najde proti takšim posvetnjakom pomoč v zgledi sv. Drūžine i drugih svetnikov. Veselje sv. Drūžine je bio samo Bog i veselje vseh ljūbih svetnikov je bio tudi samo Bog. Vočimetanje sveta so radi prenesli za Boga. Tak delajmo tudi mi. Samo Bog naj bo tudi naše veselje, se to vidi komi ali nej. Jezušovo Srce naj nas razveseli, gda smo doma, še bole pa gda smo pri njem v cerkvi. To veselje naj prehodi celo naše življenje. Mislimo, čūtimo, delajmo, kak je delao siromaški arski plebanoš sv. Vianey Janoš. Kak je on delao, posvedočijo njegove sledeče reči: „Jedina sreča, štero na zemlji mamō, je Boga ljūbiti i znati kak vroče nas Bog ljūbi. Vse v navzočnosti Boga zvršiti, vse z Bogom, delaj ž njim, hodi ž njim, vojskūj se z njimi trpi z njim!“

Kak je Dev. Marije i sv. Jožefa radost bila v Srci Jezušovom, ravnotak je zavzela ta radost prvo mesto tudi v vseh svetcah po njihovom zgledi. Veselje nad Bogom, nad njegov dikov, je merilo svetosti, je mera ljūbezni. Dūšice, če ščete, da vas za pobožne imenūjem, morete pokazati veselje nad Bogom i njegovimi rečmi. Če toga veselja nimate, če vam sv. meša, predga, dobre knige, misijoni, Maticerkev, pač vse, ka se tiče dobroga Jezusa i njegove dike, ne diši, potem ne zamerite, da vas imenūjem za tihince Jezušovoga Srca. Pa kak rad bi bio, da bi njemi prijatli bili kak Devica Marija i sv. Jožef! Veselte se njemi pa postanete njegovi ljūbi, dragi prijateli! Te mesec, si spravite to prijateljstvo. Dūšice veselte se Srci Jezušovomi!

Tretjerednikom i vsem ljubitelom sv. Frančiška Asiškoga pa sirot.

Kak naj obhajamo sedemstoletnico smrti našega redovnega oče sv. Frančiška?

Aprila 25., gda sam meo navuk za mesec maj v Črensovcih, sam omemo na konci svojega govora tudi pitanje, kak naj bi obhajali 700 letnico smrti sv. Frančiška Assiškoga. Pri toj priliki sam dao tudi odgovor na to pitanje. Moj odgovor se je glasio, da bi bilo najlepše, če postavimo gor v Slov. Krajini edno *sirotišnico*, „*Dom sv. Frančiška Asiškoga*“, štere vodstvo bi izročili njegovim duhovnim hčeram, šolskim sestram in to onim, šterih materna hiša je pri Sv. Petri pri Maribori. V toj družbi ma že naša Slov. Krajina prek treseti devic deloma oblečenih, deloma pa takših, ki se za obljuje pripravljajo. Te hčeri vaše bi vaše sirote oskrbljavale, drage krščanske dušice i z ednim tudi na skrbi mele cerkev, hišo Jezušovo, da bi bila vsikdar lepa, čista, kak more vsikdar lepa, čista biti naša duša, štere podoba je cerkev.

Te „*Dom sv. Frančiška*“ bi postavili v Črensovcih. To obprim pa zato, ar je tu edino samostojno ustanovljen tretji red. V Slov. Krajini je edino v Črensovcih sküpsčina tretjega reda, pod štero spadajo tretjeredniki z domače, törjanske i lendavske fare. Njihov broj iznosi nekaj *nad sedemsto*. To je eden tistih prvih vzrokov, zakaj bi postavili v Črensovcih te dom. Drugi vzrok je pa to, ka so se že davno odločili vlč. g. Čačič Jožef črensovski plebanoš, da sestram izročijo oskrbo cerkve, gda stari veren Lovrenc že več nedo mogli cerkvene službe zvršavati. Poleg cerkvene službe bi pa dobile sestre še v roke i službo pri sirotah, štere je tak jako-jako lübo Jezuš i po njegovom zgledi sv. Frančišek. Gospod Čačič so najmre opazili, kelko vala vzgoja sester, kak se krepijo jakosti pri mladini po njej i kak vleče njihov lepi zgled celo faro, zato so se odločili za nje. V svojoj fari, v Žižkih, so opazili to, gde delüjejo v šoli šolske sestre, zato so se odločili, naj te hčeri sv. Frančiška prevzemejo tudi skrb za cerkev. K toj skrbi pa naj bi se pridružila še skrb za sirote kak želejo vnogi dobri krščeniki i sami g. plebanoš tudi. Tretji zrok pa, zakaj bi te dom postavili gor v Črensovcih, je te, da bi v njem meli neki spomin na to, ka je v Črensovcih izdan prvi slovenski list, „*M. List*“; ka so tu vidile svetlost naše krščanske „*Novine*“, ka je tu obhajala cela Slovenska Krajina 700 letnico ustanovitne 3. reda sv. Frančiška; ka se

je tū vršo prvi mladinski misijon za dečke i dekile za naš kraj itd. En stalen spomin na vse to naj bo Dom sv. Frančiška.

Kak bi postavili te dom? Z milodarov dobrih dūš, predvsem tretjerednikov. Največ čakam od črensovske fare, gde bo dom stao, zatem od sosednih far, štere so dozdej že mele i bodo tūdi odsegameo mele največ haskov v dūši i v vrednosti z Črensovec. Pomagale pa bodo tūdi občine i vse dobre dūše.

Kakše sirote bi se pa sprejemale v dom? Predvsem sirote iz Slov. Krajine i to v prvoj vrsti največše sirote sveta „občinske sirote.“ Nadalje držina, štera na stare dni ne ve kam, dovci, dovce, ki nemajo nikoga, ali se njim slabo godi, si lahko zgovorijo tū vō edno sobico i kak pač bo prostor, tūdi drūge sirote se vzemejo.

Jeli drži ugovor, ka de te več lumpov i manjakov, če bo takša hiša, gda se bodo občinske sirote sprejemale? Ne. Jeli je pa zato več betežnikov, ar so bolnišnice, ali je zato več betegov, ar so zdravniki? Namen doma bo *pod streho vzeti i hraniti delanezmožne sirote, mesto občin, ka te nedo na teher občini.* Dom lumpov, razbijačov ne sprijme, za takše so posebni špitali, prisilne delavnice, poboljšalnice itd. I ravno zato, ar se samo poštene sirote sprejmejo v dom, bo vsaka občinska sirota pazila, ka de pošteno živela. naj de samo sprejeta k sestram na stare dni, gda že nede mogla več delati. Močni, zdravi siromaki nemajo mesta v domi, tej naj delajo. Samo onemogli, stari, salbi se sprejmejo ali deca sirotinska i drūgi poštene starčeki, starice, vpokojenci, kak smo više omenile. Pravila že določijo, što se sprime. Teliko v pojasnilo glede sprejema v zavod.

Kak pa naj spravimo vkūp potrebne peneze? Ka moremo, damo zdaj, ka ne, pa sledkar. Sestre bodo najele posojilo i to z vsakoletnimi dari pomali odplačajo. Tiste fare i občine, štere same zdaj zidajo, naj v prvoj vrsti svoje domače potrebčine pokrivajo, za naš dom aj sledkar dajo. Ki pa oboje lahko zvrši, tem bole za nas.

Jaz sem celo stvar pogučao z domačim g. plebanošom i naznana tūdi prezvišenomi gospodi hercegpūšpeki. Potrebno je zato zdaj samo, da začnemo z nabiranjom. Jaz začnem z prvim darom. Darūjem na dom petjezero dinarov. To je začetek. To mi očitane letos ka ne pijem, ne kadim i mesto mesa pa večerah mleko jem. Ki mate več — kak bogate občine i drūgi bogati ljūbitelje sirot, — dajte več. Vsi drūgi pa kelko premorete. Če nemate nikaj, molite, da se delo posreči, da bo melo boži blagoslov. Molitev nam sprosi božo pomoč. Peških delavec i foring pa prosimo kent več i vse samo za Bog plati. — Gda so v Lotmerki zidali kat. dom, je samo eden goreči vernik poklono *više osemdeset brezplač-*

nih foring. I tak dela gorečnost za božo čast i ljūbezen do bližnjega po celom sveti. Če bi misijonar na plačo gledao, ne bi se poganje krstili, niti se betežniki ne bi zdravili v bolnišnicah, če bi sestre penez vleko, ne pa ljūbezen do betežnih sirot.

Ljūbezen do bože dike i Jezušovih sirot naj vodi tūdi nas. Dajmo, ka moremo. Celo delo bo vodo odbor, ki se po objavi teh vrstic osnova i v Novinah objavi.

S tem odprem pobiranje na „*Dom sv. Frančiška Asiškoga.*“ Dare pošljite na „*Vodstvo tretjega reda,*“ Črensovci, Prekmurje.“ Dñh ljūbezni do Boga i bližnjega, ki si vodo našega redovnjega očo sv. Frančiška, vodi tūdi nas!

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. nar. poslanec.

Pelajmo mladino k oltarskomi Svestvi.

Včite že male od Jezušā v presvetom Svestvi, pa bote vidili prave čūde pri njūvoj vzgoji. Pelajte svojo deco večkrat k sv. oltari pa jim povejte, ka je tem pravi Jezuš, Bog i človek vkūp pod podobov bele hoštije. Včite je, kak naj gučijo z Jezušom, spodbūjajte je k pobožnoma i gostoma svetoma obhajili, posebno pa jim v tom tali sami kažite dobro peldo. Iz vaših reči, vaših molitev, iz vašega spevanja i poklekavanja naj sija lūbezen pa spoštūvanje do Jezušā v oltarskom Svestvi.

Naskori te vidili vašo deco spodobno angelom — serafinom, šteri do si želeli iti v cerkev, biti blūzi oltara, sv. mešo poslušati i se hraniti z nebeskim krūhom. V mladih srcaj te vidili rasti pokorščino do vas i do vseh starejših, vidili te rasti lepo lelijo čistosti, vidili te poniznost, zbranost posebno pa strah pred grehom i grešnima, božnima pajdaši.

Deklica ali deček obdani od lūbezni i v lūbezni vzgojeni, postane lūbezniv. Lūbeznivost, štera ga obdaja, ga obleče v obleko lepih jakosti, i te jakosti de on kesnej razširjavao okoli sebe.

Lūbezen Jezušova je tak močna, ka privabi dete k tomi, da istinsko lepo, jakostno žive. Ono čūti, ka je Jezuš lūbi, zato se trūdi Jezušī dopadnoti.

Pelajte mladino k oltari, naj tam moli. Dobra molitev vsakšega dosta premore, ka pa te premore molitev nedužnoga otroka? Za prošnjami Marije Device i za molitvov dūhovnika, niedna molitev se tak ne dopadne Bogi, kak ravno molitev nedužnoga deteta. Pripelajte nedužno mladino pred oltar naj moli, pa vse zadobite.

Proti velkoj nesreči trbe velke pripomočke. Ne poznam bolših pripomočkov kak prošnjo nedužnih src, štera so nikdar ne razžalila Boga s smrtnim grehom. Tak je pravila Pavlina Haricot. Istino je mela,

Nedužni deček Domenik Savio, gojenec Don Boskov, je v svojoj mladosti občūto tak veliko lūbezen do Jezusa v olt. Svestvi, ka je cele vōre klečao pred oltarom. Pa ravno v tom časi se je tak vtrdo v jakosti, ka si je zapisao :

Rajši smrt kak greh!

Mali Peterček Eymard se je pun lūbezni do Jezusa pritiskao k oltari, ka bi tak ležej občūto bože navdihe. Ednok je dugo ne prišeo domo. Najšli so ga pred oltarom z očmi obrnjenimi v tabernakl. — Ka delaš tū? so ga pitali. Stojim pri Jezusi pa ga poslušam, je odgovoro.

Te deček je kesnej postao ustanovitel družbe presv. Olt. Svestva i je lani spisan med blažene.

Častilcom Jezušovoga Srca.

„Što mene lūbi, bom jaz tūdi njega lūbo pa se njemi vsega razodenem“ (Jan. 14. 21).

Najlepše se je razodeo Jezuš Kristuš svetoj Marjeti Alakok. Bilo je 27. decembra l. 1673. na samo Janošovo. Marjeta je klečala v kapelici pred oltarskim svestvom i gledala Srce, bliščeče se kak sunce. Okoli Srca je bila trnjeva korona, gori pa križ. Jezuš njoj je lūbeznivo pravo :

— Glej moje Srce, goreče ognjišče lūbezni do lūdi i do tebe. Duže nemrem skrivati plamena lūbezni. S tvojov pomočjov ga ščem razširiti i se lūdem odkriti, da je obogatim z dragimi kinči, štere ščem tebi pokazati... Tebe sam si zavolo, ar si slabotna pa nevredna, da tak dovršim plemeniti namen.

Teda je Jezuš vzeo deviško srce zaročnice Marjete i je položo v svoje potem pa dao nazaj :

— Glej, lūba moja zaročnica, — je djao, — glej znamenje moje lūbezni. Zdaj maš v prsaj malo iskrico moje lūbezni, štera naj te segrevle do zadnje vōre!... Od zdaj naprej boš zvoljena v učenica mojega Srca.

Marjeta je bila v neizmernom veselji. Pa kak nebi? Oh, kakša sladkost je v teh Jezušovij rečej!

Pomisli o dūša krščanska, ka je Jezušovo Srce zvolilo tūdi tebe, da ti odkrije svoje skrivnosti, da tūdi ti postaneš njegova vūčenica. Ka si dozday včinila v zahvalo za to veliko lūbezen? Te mesec je ves posvečeni Jezušovomi Srci. Približaj se njemi, ka na sredi tak velikoga ognja lūbezni nebi tvoje srce odrevenelo v mrzloti.

Kak je hūdi dūh preganjao sv. I. Vianeja.

Znamo iz sv. Pisma stare zaveze, kak je hūdi dūh mantrao pobožnoga Joba. Šatanovo delo pa je od tistoga časa do zdaj ne henjalo. Všešerom, gde vidi, pravične, svete lūdi, jih kelko li more skūšava i preganja. Tak se je tūdi z vsov silov vrgeo proti pobožnomi plebanoš v Arsi, Ivani Vianeji.

Ravno šest let je že bio v Arsi, gda je ustanovo malo zavetišće za sirmaško deco. Od tistoga časa je nikše grozno ropotanje začnolo kaliti mer njegovih noči pa tišino farofa. „Gda je šatan prvokrat prišeo me vznemirjat,“ je pripovedavao sam plebanoš, „je bilo ob devetoj vōri zadvečera, ravno gda sam šo počivat. Trikrat je močno vdarilo na vrata na dvorišći, kak da bi što šteo odpreti na farof. Odpro sam okno i pitao: Što je? Vido sam ne nikoga zato sam šo nazaj v posteo i se Bogi priporočo. Ne sam ešće zaspao pa znova začūjem tri ešće močnejše vdarce, nego ne na velka vrata liki na tista v farofi, pri šterih se pride v mojo sobo. Stano sam i drūgič pitao: Što je? Nikšega odgovora sam ne dobo. To je trpelo par noči tak. Bojao sam se či mi što šće kaj s cerkvi oĊnesti, zato sam proso dva možka, naj prideta na noč v farof. Prišla sta več noči zaporedoma, čūla tūdi ropot, nego vidila pa najšla sta ne nikaj. Prepričala sta se, ka to ne delajo lūdje nego more biti kaj drūgoga. Tak se je tūdi meni vidilo. Vdao sam se v volo božo i proso Boga, naj me čuva i brani.“

Dokeč je sveti mož ne poznao vzroka toga ropotanja, se je tak bojao, ka je postajao betežasti. Več mladih možkov se je ponūdilo, ka zastražijo celi farof i tak odženejo vse, ka g. plebanoši ne da mera. Ponūdbo je sprejeo, samo ka so se kuražni možje naskori sami grozno bojali. Bio je pa eden, šteri se je delao, kak da ga nebi bilo strah. Vzeo je puško i čakao v ednoj sobi. Okoli polnoči čūje ravno v tistoj sobi strašno ropotanje. Tak se njemi je vidilo, kak bi vsa hižna oprava zdroblena letala na tla. Ves prestrašeni je zvao na pomoč. G. plebanoš pridejo. Gledala sta okoli, iskala i pregledala vse koticke pa zaman. Nikaj je ne bilo viditi.

Zdaj se je vidilo, ka g. Vianeja preganja hūdi dūh. Vzeo je vdano na sebe to trdo poskūšnjo, štera njemi je kalila nočni mir celih 30 let. Navadno so naznanjali trije močni vdarci na dveri, ka se sovražnik približavle. Gda se je potem šatan med strašnim razbijanjem privlekeo po stubaj gori, je pri zaprtih dveraj stopo v plebanošovo sobo, se zagnao proti posteli, jo stepao i cu-

kao, kak bi šteo vse zdroboti. Včasí je premetavao pohištvo, vse prebrskao i zasmehljivo kričao: „Vianej, Vianej, ti repnjek ti, čakaj, te že dobimo, te že dobimo! Naš boš, ne vujdeš nam!“

Sv. Ivan krstiteo z Agnjecom.

Sveti se 24. t. m. i je patron, ar nikdar neje vživao opojnih pijač, treznosti.

Včasí je na vso moč zabijao cveke v pod. Drugikrat je cepao drva ali hoblo deske, žagao, vrtao celo noč. Vse to v sobi. Vianej je večkrat mislo, ka drugi jũtro najde vse prelũknjano. Pa ne. Večkrat se je spravo hũdobnež na sto ali na peč i tam divjao. Edno moč je Vianej bio jako trũden zato je molo: „Moj

Bog, rad darujem malo mirnoga spaanja za spreobrnjenje grešnikov.“ Po toj molitvi je postalo vse mirno i tak je lahko počivao par vör.

Hüdi düh je bio te najhüjši, gda se je Vianeji posrečilo spreobrniti kakšega velkoga grešnika. Ednok je iz vüst edne obsedenke pravo Vianeji: „Kelko trpljenja mi ti delaš! Či bi na sveti bili trije takši kak si ti, moje kralstvo bi se porušilo. Više osemdeset jezero düš si mi vzeo.“

Proti konci življenja je vse bilo menše i kračiše. Zadnjih šest mesecov je vse henjalo. Hüdi düh je vido, ka nikaj ne opravi.

Iz vsega toga vidimo, ka hüdi dühovje nemajo moči nad človekom. Kristuš je rešo človečanstvo iz vrajže oblasti i človeka čuva, da njemi nemore nikaj hüdogo včiniti. Mantrati i sküşavati tüdi samo tak sme človeka, če Bog to dovoli a to mantranje i skušavanje povekšava nebesko diko človeki. Največ se pa hüdobec trüdi v tom, da človeka zapela v grehe i tak odtrga od Boga. Proti našoj voli pa zato on nikaj nemre. On je spodoben privezanomi psovi. Privezani pes laja, kaže zobe, se zaganja kak deleč more nego vje samo tistoga, što sam rad ide blüzi k njemi.

Misijonar.

Vido sam ga, gda je prišeo iz delešnjih krajov, kam je pred 12 leti odišeo oznanjat sveti križ narodom v poganskoj temi.

Vido sam ga . . . nego oh, kak se je spremeno od tistoga časa. Duga, lepa brada, štera njemi pokrivle prsi potem nikši čüdiviten, veličasten pogled, ga delata častitlivoga; na čeli nosi znamenje trpljenja, štero ga je tak spremenilo, ka se čtejo z njega te reči: Vseo sam na sebe Kristušov križ pa ga z radostjov nosim.

Jaz sam te vido, o častiti dühovnik Najvišešnjega, i tvoj pogled mi je obüdo jezero misli.

Negda si bio v cvetji mladosti. Smeh, vüpanje i sreča so ti blesketali pred očmi; ftičice so ti prepevale pesem radosti, sunce ti je segalo v srce i ti si mislo, ka je ves svet tvoj. Ešče več. Dosta src te je lübil s čistov lübeznostjov, dosta src se te je veselilo, od tebe senjalo, ti mogoče cele gore zlata obečavalo.

Nego v obilnosti vsega toga si ti ednok šo na cintor, sam ne veš, ka te je gnalo ta. Šo si i tam vido, kak je na sveti vse minlivo. Bio si pri novoj sv. meši, gde si čüo, ka je ešče edna milijarda poganov pa samo zato, ka nega misijonarov. Čteo si knige, v šterih si najšeo, ka či ščeš, lejko ideš v šole i postaneš dühovnik, misijonar.

Gda je tvoje srce bilo tak pripravljeno, je Gospod z nebes poslao svojega angela, šteri ti je pravo njegovo reč: „Zapusti vse ka maš pa nasledij mene!“

Ti si ga bogao i napravo tisti srečen sklep: Bom šo!

Zaman je bila žalost tvojih roditelov, zaman skuze bratov i sester, zaman vse prigovarjanje rodbine i prijatelov, — zaman strah v tvojem slabom srčeci, ka boš rekši mogeo toliko obetajoče sreče zameniti s trpljenjom, s pomenkanjom. Vse je bilo zaman, ostao pri svojem sklepi i odišeo. Dao si sveti v srce segajoči „Z Bogom!“ Z bogom domovini, gde si bio rojen, gde si dihao prvo sapico svojega življenja, — z Bogom tistoj dolini, tistim travnikom i breščekom, šteri so razveseljavali leta tvoje zibelka . . . na zadnje pa z Bogom onim starišom, ki so ti dali življenje i ki bi ti zdaj skoro radi pravili: Ne, dete moje, nejdj od nas!

Tüdi za tebe je bio bridek te trenutek, nego ne si pozabo na reč Gospodovo: Što ne zapusti svojih starišov, rodbine, znančov i vsega ka ma, za volo mene, je ne mene vreden!

Dao si zadnji küš na trüdna lica svojega oče i matere pa si odišeo zmagovalec i vojak nebeskoga Krala. Odišeo si z zavüpanjom v božo Previdnost, s križom v roki pa z gorečov ljubnostjov do bližnjega v srci.

Jaz sam ne bio tak srečen, ka bi šo s tebov prek penečega se morja. Ne sam te vido, gda si stopo na tihinska tla, gda si se približavao kraji tvojega misijona. Ne sam bio poleg tebe, gda si hodo od kraja v kraj včit, tolažit, krščavat, spreobračat, ne sam vido kak si se pri tom vojsküvao z lakotov, žejov, z zverinami pa z ljudmi, hüjšimi od zverin.

Šümenje morskich valov, hladen vetriček ranoga jütra sta mi pripovedavala od tvoje radosti, od tvoje sreče i tolažbe, štera je napunjavala tvoje srce gda si večer ves trüden šo z dela pa neso na svojoj rami zgübleno ovco pa ne samo edno nego več, vse, štere si tisti den najšeo bloditi po brezmejnoj planjavi. Dober paster si po Jezušovoj peldi.

*

Dosta let je že minolo i ti si prišeo pogledat svoje kraje. Tiha voda velkoga morja te je hvalila na tvojem potüvanji, neba se ti je smejala v svojoj lepoti, jezero src te je z veseljom pozdravljalo — stariše pa te blagoslavljajo z nebes. Malo časa ostanš med nami i znova odideš nazaj ta, gde te čaka na jezere düš. O častiti apoštol Kristušov! — svet te je meo za nespačetnoga, nego jaz ne poznam vekšega junaka.

Nekaj časa med gobavci.

Deset celih dni smo potüvali po sühoj zemli, dokeč smo prišli v deželo gobavcov. Prve dni, so konji bili črstvi, gda smo pa prišli med visiko gorovje, so se začnoli reberiti. Poslušavali smo se vsakše vrste pripomočkov, a brez haska: sredi poti smo je mogli püstiti i peški iti naprej.

Prišli smo v deželo mantrnikov. Kak žalosten je mogo biti te kraj prle, kak njem je dühovnik prineso tolažbo sv. vere. Mi znamo, kak je bilo, dokeč je sv. cerkev, dobra mati i vzgojitelica ne obrnola vsmilenoga pogleda na siromaške gobavce, ločene od drugih, daleč od javnih prostorov. V püstih krajih so si postavili proste kuče, z nikim so nej občevali, njihovo dihanje je oküžilo zrak, svojih vüstnic so ne smeli približati mrzloimi stüdenci, ne položiti roke na glavo nedužnomi deteti — samotna püščoba je bila njihova družba.

Na njihovom čeli ostane znamenje žalosti i bližajoče se smrti tüdi te, kda se trüdijo, ka bi se nasmehnoli. Njih navzočnost spomina na sirmaštvo minolih časov. Če tüdi ljudsko vsmilenje sküša dokazati, da je gobava bolezen nej nalezljiva, le obide človeka groza, kda stopi v njihovo sredino. I to grozo razmi samo tisti, ki je vido zpremenenje telovne lepote v nepopisno gnü-sobo. Gobava bolezen je nevola, s šterov Bog obašče samo človeka, ar te bolezní so ešče dozdej nej opazili pri živalih. Trpljenje nesrečnoga gobavca nema meje. Nevidni cveki mantrajo telo, najbolje žalostne misli spreletavajo düšo. Prle kak so prišli naši misijonarje v one kraje, so bili samomori na dnevnem redi.

Ubogi mantrniki, bežeči od človeče družbe, daleč od krščanskoga dühovnika, ki bi jim gučao o prihodnjem življenji, so se vdali vsakševrstnim hüdobijam i si nazadnje v groznom obüpanji vzeli življenje.

Sküšnja nas vči, ka se življenje gobavcov podugša ali z velkov vročinov, ali pa z velikim sühim mrazom. **Contratacion** je kraj mokrote, brez posebne vročine i posebnoga mraza, zato najdemo v tistom kraji le malo gobavcov, ki bi preživeli osem do deset let — vnogo jih vmrje tekom petih let.

Inači je v **Agna de Dios**. Tam je velka vročina i süho podnebjje. Kraj je pesičen i zavolo toga sunčni zraki še močnej pripekajo. Tü opazimo dosta gobavcov slepih. Živijo dolgo; ništernim celo 40 let razpada telo, prle kak merjeje.

Gda smo prišli v **Contratacion**, smo najprle opazili vnožino male dece, ki so se veselo zmenjali i bežali, ne misleč na hüdo,

ki jim je pomali razjedalo kotrige. Pomenjkanje vlas, falinge na obrazi, rokah i drugih delih tela nam je vidno kazalo, da se bolezen širi, da so nedužna deca odločena, da mrjejo prle, kak dorastejo.

Tam dale smo opazili odraščene gobavce na konci teškoga bivanja v toj skuznoj dolini. O, kakši mantrniki! Ništerni brez oči i nosa so žalostno obračali glavo zdaj na edno, zdaj na drugo stran, kak bi iskali svetlost med gostov kmicov. Vūha razpadnejo. Tū i tam se kažejo čonte iz razjedanoga obraza. — Iz bližine so se na kolenih i s težavo pomikali drugi mantrniki i s sklenjenimi rokami, šterih prste je razjedla gnūsobna bolezen, so prosili blagoslova. Drugi so pa bili spodobni mrtvecom, bleđi i sūhi. Pogled je bio strašen, nezbrisliv v našem spomini.

Hvala Bogi, da je Bog pozvao redovnike i redovnice (kapucine, salezijance itd.), ki tolažijo te uboge mantrnike. O, kelko se trūđijo zanje: zanje delūjejo, zanje bežijo iz kraja v kraj i nabirajo miloščino, njim oznanjūjejo božo reč, — zanje živejo, je spravljajo vdane Bogi na drugi, lepši svet i včasi tūdi sami v tom betegi razpadajo.

Pet junaških hčer don Boskoviħ dvori tūdi tem gobavcom. V petih letah so vničile lepoto svoje mladosti a dūševno so si jo povekšale. Slabe so, betežne, liki zmirom vesele — mantrnice na sredi mantrnikov.

Plesica pred podobov Jezušovoga Srca.

To zgodbo je napisao vučeni francozki pisateo.

Bila sta dva brata, eden je meo deco drugi pa ne. Te je vzeo za svojo skrmleńko osemnajst let staro bratovo hčer. Ta bi ednok rada šla na ples i pita strica:

Dragi stric, vas smem nikaj pitati? Povejte mi no, jeli se sme plesati? Je to ne greh?

Stric: Ti bi rada znala, ka jaz mislim od plesa? Poslūšaj! Ples sam vu sebi je ne nikaj grešnoga. Na slabo ga je spremeniła človeča strast i zato ples kak je zdaj, je malogda ali skoro nikdar ne brezi greha. Stari pogani so svoje malike (bolvane) častili z nesramnim plesom. Od teh poganov so vzeli ples tūdi razvūzdani kršćeniki. Takši je začetek plesa, šteri je zdaj v navadi. Zgodovina nam to svedoči.

Dekla: Je to ves vaš odgovoro na pitanje: če je ples dovoljeni?

Stric: Počakaj malo. Gđa je poganski modrijan i fiškališ zagovarjao pred sodnijov državnoga uradnika Lucija Murena, zato ka je plesao, je pravo: „Ne vidi se mi verjetno to za kaj tožite Murena, či ne dokažete ka bi se on prle kak je plesao davao drūgim pregreham, ar nišče ne pleše ne sam niti pri poštenoj veselici, či je ne pijen ali nori. Ples se zadnja vseh pregreh i ma v sebi vse drūge“.

Demosten, največši grčki govornik, je prijatele sovražnoga krala Filipa s tem podfarjao pri svojih. ka jim je na oči metao, ka so plesali. Pogan Ovid, šteri je zložo nespodobne pesmi, je plesišča, imenūvao pečine, na šterih se vnogim razbije nedužnost. Ka so mislili od plesa stari modrijani Aristotel, Platon, Seneka, od toga ne gučim.

Dekla: Dobro, dragi stric, mene to tūdi nikaj ne briga, ka so mislili od plesa Ciceron pa drūgi. Jaz bi samo rada znala, ka vi mislite.

Stric: Da so ti ne po voli stari pogani pa naj bo. Samo to ti ešče morem povedati, ka so pod rimskim casarom Tiberijom pregnali vse plesalce iz Rima. Pa sam že pravo, ka ti od poganov več ne bom gučao.

Sveto Pismo pravi: „S plesalkov se ne pajdaši, tūdi je ne poslušaj, da ge ne prejdeš v njenoj zanki.“ Od toga pa, ka se godi na plesaj, pravi sveti Dūh: „Ar sijonske hčeri glavo visiko držijo i idoč z očmi migajo, z rokami pokajo i svoje stopaje merijo po plesalskom, je Bog postavi v sramoto.“

Dekla: Stric, znate, ne zamerite mi, liki to vam povem, ka vi ne odgovarjate mojemi pitanji. Prosim vas, povejte mi na kratci, jeli je ples dovoljeni?

Stric: Cerkveni oča, sv. Efrem, šteri je jako globoko poznao sv. Pismo, je djao: „Što mi more v sv. Pismi pokazati, ka krščenik sme plesati? Šteri prorok vči to? Šteri evangelist piše od toga? V šterom apoštolskom pismi je bar edna reč, štera bi se mogla plesalcom v zagovor tolmačiti? Či je takše razveseljevanje krščenikom dovoljeno, potem moremo praviti, ka sv. Pismo ma zmote. Či je pa vsaka reč v sv. Pismi istinska, od Boga navdihnjena, — i to se ne da tajiti — je krščeniki brezi dvombe prepovedano iskati takše veselje.“ Tertulijan imenūje plesišče dvor, na šterom se zbira ves gnoj. Sv. Ambrož pa pravi, ka je plesišče trūga za nedužnost i grob za sramežljivost. Sv. Avgustin je pravo: „Bole je či sto v nedelo žmetno dela, kak pa pleše.“

Dekla: Ne vem, ka ščete. Pripovidavlete mi, kak sodijo od plesa drūgi. To me nikaj ne briga. Jaz bi samo rada znala, ka mislite vi, jeli je ples dovoljeni ali ne?

Stric: Nedavno sta dva znamenita püšpeka to pisala od plesa: „Plesišče, pravi sv. Karol Boromejski, je vrtiljak (ringšpil) na sredi šteroga sedi vrag, okoli pa se vrtijo njegovi robi.“ Sv. Frančišek Saleški je djao: „Ples je nevarna zabava, nespametno veselje, štero vzbüja hüde strasti.“

Dekla: Od Adama pa dozday mi vse naprej nosite. Toga meni ne trbe. Prosim vas, povejte mi: Jeli je ples dovoljeni?

Stric: Carigrajski cerkveni zbor je izobčo tiste, ki so hodili na javne plese. Zbor v Laodiceji pa Leridi je prepovedao plesanje celo na gostüvanji; drügi zbor zove ples nespamet i hüdičove zanke.

Dekla: No, za vsemi onimi zdaj te pridejo naprej cerkveni zbori. Nikak jih je ne trbelo! Tak delate, kak bi šteli napraviti z mene vučeno modrijanko. Pa se zobstom trüдите. Rajši mi povejte: Jeli smem plesati?

Stric: Več ti ne bom govorio ne od sv. Pisma, ne od svetih očakov, tüdi ne od cerkvenih zborov. „Ples,“ tak je djao pesnik Petrarka, „je nikajvredna igra, nevredna človeka, odürna za nedužno oko, vretina nesramnosti i nečistosti!“ Eden posvetnjak, ki je sprobao vso nasladnost grešnoga življenja, je pisao avgustodunskomi püšpeki: „Ples se mi je vsikdar vido nevaren; to znam ne samo po svojoj pameti nego tüdi po izkušnji. Čeravno cerkveni očevje v tom tali odločno govorijo, vendar mislim, ka sodba ednoga posvetnoga človeka tü ešče več vala. Dobro znam, ka je ples ne vsem vednako nevaren, vendar se vužgejo pri njem tüdi najbole mrzli lüdjje. Navadno se zbirajo pri plesi samo mladi, šteri pa ravno nemajo telko moči, ka bi se skušnjavam proti stavili. Zato pravim, ka krščeni ne sme hoditi na ples.“

Dekla: Zdaj naj bo konec. Pitam vas samo ešče ednok: Jeli je ples dovoljeni? Povejte: ja ali ne!

Stric: Ne čemeri se. Povem ti, ka mislim od plesa, či mi prle odgovoriš na ništerna pitanja.

1. Tisti den, gda si bila pri sv. krsti, si se odpovedala hüdomi dühi, njegovoj moči i delom, pri plesi pa je ravno vse to, šteromi si se odpovedala. Jeli je ne tak? 2. Jeli bi štela mreti med plesom, tak ka nebi meli nikaj časa za požalüvanje? Jeli bi vüpala iti k sv. obhajili v tistom gvanti, šteroga misliš meti pri plesi?

Dekla: Stric, ne gučte tak. Tü se nejde za to, kak jaz mislim od plesa nego kak vi.

Stric: No, pa naj bo! Ne bom te silo, ka bi mi dala odgovor na zgoranje, nego bar to mi povej: Je ne istina, ka lüdjje že

cele dneve prle mislijo na ples kak idejo plesat, ka celo v molitvi na to mislijo? Je ne istina, ka potrebūjejo cele vōre, prle kak se za ples zadosta gizdavo spravijo i ka zavolo toga v nemar pūščajo molitev pa svoje delo? Je ne istina, ka dostakrat plešejo na takše dneve, šteri so Bogi posvečeni, ka plešejo celo na spokorne dneve?

Je ne istina, ka ženske pri plesi na to gledajo, štera je bole gizdavo i nespodobno oblečena? Je ne istina, ka one vse včinijo, da bi se samo bole dopadnole zapelivim očem?

Je ne istina, ka pri plesi iz lūbosumnosti, nevoščljivosti i sovraštvā eden drūgoga na tihom kunejo po ogrizavajo? Je ne istina, ka se več dni po plesi samo od toga guči, ka se je tam vidilo pa čūlo?

Je ne istina, ka je pri plesi vse zdrūženo, ka draži čūte, mami srce i podžiga domišlijo? Je ne istina, ka se pri plesi neti nečisti ogenj grešne lūbezni? Tisto nespodobno kretanje, zapelivi smehi, sladka muzika, opojne pijače itd., kak vse to nebi zmešalo glave tūdi najbolje trdnomi v jakosti?

Je ne istina, ka za ples potrošijo telko penez, ka bi ž njim lejko pomagali vnoгим sirmakom, ki stradajo i pozeblajo te čas, gda se vi pijani od grešne slasti smežete, kak bi bili brezi pameti? Joč i zdihavanje sirmakov kriči proti nebi i prosi maščūvanje nad vas, ki plešete. Je ne tak, povej?

Dekā: O stric, zadosta je, zadosta. Oblūbim vam, ka ne bom nikdar plesala. Itak vidim, ka mi ne dovolite.

Stric: Motiš se dekla. Naravnoč ti povem: jaz ti dovolim plesati. Si me razmila?

Dekla: Vi stric, mi dovolite plesati?

Stric: Kapada! Dovolim, samo či mi edno včiniš?

Dkela: Ka bi to bilo?

Stric: Mi obečaš, ka včiniš, ka bom te proso?

Dekla: Obečam.

Stric: Dobro poslušaj me! Ti znaš, kak nas včijo v cerkvi: vse, kajkoli delamo, moremo posvetiti Bogi z dobrim namenom. Bog je tak dober, ka sprejema od nas kak dobra dela naša najbolje navadna opravila: jed, počitek, pošteno razveseljavanje, spanje itd. Gda se oblečeš za ples, idi sama v svojo sobico, za svedoka naj ti bota Bog pa tvoja dūšnavest, poklekni pred podobno Jezušovoga Srca pa tak moli: O moj Bog, moj Gospod, moj Oča i moj Sodnik! Jaz ščem nekaj včiniti, ka je proti svetomi evangeliji i tvojoj cerkvi, pri šterom so že vnoģi zgūbili svojo pobožnost, poniznost i nedužnost. Da bi se to dobro spod-

neslo, sam dosta časa ponūcala, da sam se gizdavo nališpala: vlase sam si ovenčala s cvetjóm, da bi se očem bole dopadnola; to ti zdaj darūjem, da bi s tem nasledūvala Tebe, ki si bio za mene s trnjóm venčani. Včinila sam to bližnjemi v dobro peldo i svojoj dūši v zveličanje, da spunim svojo krstno oblūbo, v šteroj sam se odpovedala hūdomi dūhi, njegovoj gizdi i njegovim delóm. Poslūni me milostno, o Gospod, i daj mi svoj sveti blagoslov.

Dekla: Stric, to je ne mogoče včiniti. Nišče nebi vūpao tak moliti. To bi se pravilo, z Boga se norca delati.

Stric: Kak ti je vola: včini tak ali pa pūsti. Inači ti ne dovolim iti na ples.

Dekla: To naj včini kakša drūga, jaz nikdar.

Stric: Ali bi zdaj rada znala, ka jaz mislim od plesa? Ar je ples *prilika za greh* je plasati ne dovoljeno. Zato pa či ščeš meni vōrvati i nikelko poštvati moje sere vlase, nikdar ne hodi na ples.

Glasi iz doma i sveta.

Martinišče. Zmeróm bole se vidi, kak velki pomen de melo Martinišče v vsakšem tali. Že zdaj, ka skoró nega nikaj toga, ka namenimo postāviti, se v malóm Martinišči vršijo večkrat lepe cerkvene i verske prireditve za našo mladino. Tak se je dne 9. majuša priredila jako lepa proslava v čast Mariji „Kralici majnika.“ Na odprtóm dvorišči smo vidili predstavlati v živih slikaj celo Marijino življenje. Vmes so gojenci jako lepo spevali i držali govore Mariji v čast. Tūdi se obhaja;o vsaki večer v majuši tak zvane „šmarnice.“ Pōdpirajmo na vso moč novo Martinišče. Zda se ponūvle lepa prilika vsakšemi, ki ma konči 5 d'n. S tem si kūpi srečko za loterijo. Tak pomaga sebi i Martinišči.

Horvatje do tūdi romali v Lurd. Slovenci so že opravili to lepo romanje meseca aprila, Horvatje pa do šli avgusta. Po celóm sveti je znano, ka so Horvatje goreči častilci Marije Dev. i Srca Jezušovoga.

Jugoslovanski škofje v Chicogo. Kak je znano, bo letos jako velka slavnost v Chicagi v Ameriki. Držad se bo tak zvani Evharističen kongres. To pomeni, ka do verni katoličani s celoga sveta z velkov verskov paradov tūdi javno častili Jezusa v Olt. Svestvi. Naj celi svet spozna, ka je pod podobov sv. hoštije sam Bog skrit, šteri je kral i vladar vsega. Na te kongres do poleg vnogih romarov šli tūdi ništerni škofje (pūšpeki) z naše domovine. Tak ljubljanski dr. Jeglič, sarajevski dr. Šarić, belgrajski P. Rodič, banjaluški Garić.

V Brigtoni na Angleškom so zozidali cerkev, štera de samo za deco. Tū je vse za deco primerno, posebno predge. Sama deca tūdi skrblijo za red pa snago v njoj. Školnik je 11 let star deček, zvonar pa cehmešter sta stariva 14 let.

Či Bog zove. Na Francozkóm so letos štirje vučeni malarje stopili v duhovniški stan.

„Fantič le gor stani?“

Kakše goverenje — takši človek. Pametno goverenje — pameten človek, zamazano goverenje — grdi človek. Či iz cevi na stüdenci teče čista, dobra voda, je notri gvišno dobra, čista vretina; či bi tekla gnojšnica, boš pravo, ka more biti notri gnoj i gnojšiče. Gnojšnica teče tüdi iz vüst tistih, ki grdo gučijo. Samo pučcek pa svinja mata v tom veselje, či moreta s svojim rilcom rovati po gnöji i blati. Takši pučcek je ki grdo guči.

Dečko moj, pa misliš, ka boš resan menje srečen, či ne boš grdo gučao? Kabi bió! Sam vidiš, ka je to tüdi ne nikše pravo veselje. Ali je to veselje, či što z rokami v gnojji brozga? Podoben je tisti, ki z grdim gučom na vüstaj meče gnoj na drüge. Od grdoga goverjenja drügoga nemaš kak da si zamazeš srce pa vüsta. Škoda je na tebi pa na tvojem belom srci, da bi si je s takšimi mazanijami ogrdo! Vej si ne pučcek, šteri v gnojji rova, ne žaba, štera v mlaki regla i se v njoj dobro počüti, — bodi raj škrjanček, šteri lepo spevle, žvrgoli, se beloga dneva veseli! . . .

4. Ka te ešče rešeli? Gizdati se i hvaliti?

Či se dečko malo vö kaže to je ešče ne nikaj božnoga. Vej večkrat pravimo: to je „fest“ dečko! Deklam je pa takše vökazanje i štimanje ne na čast, zato se one ne smejo. Vej dečko nosi puško — dekla pa metlo. Zató naj bo poniza, to je njena lepota. — Dečko se sme malo vö držati, ne sme pa biti nadütnež, gizdavec, gavalier. Tisto grdo štimanje se tüdi dečki ne šika. „Mi smo mi, vi ste pa naše smeti!“ „Pri nas je kurajža, pri vas pa ne!“ „S kraja smo takšega, zmagamò vsakšega!“ Či dečko tak guči v špajsi, je ne nikaj božnoga. Či se pa guči v tistoj nedovoljenoj nadütosti i zaničavanji drügoga, potem dostakrat pride s tóga velka nesreča. Kelko bitja je že prišlo med dečki! Edna ves je šla na vojsko proti drügoj i dečki so nücali kolje pa nože pri tom pa ništerni najšli smrt. Jeli je že prava vojska štiri leta ne dosta dečkov pomorila, ka bi se ešče med sebov klali? Kakši človek je to, šteri či se količkaj razčemerí, včasi pograbi za nož ali količ pa maha okoli sebe, naj prileti kamšte, čiravno v glavo ali srce? To je ne dečko, to je — zverina.

Kodiš ti kodiški, ka boš se nadüvao, kak da se celoga sveta ne bojiš! Premalo te je v hlačaj, ka te Bog nebi mogoednok tak prijeli, ka boš meo zadosta! Dnes si, vütró te mogoče več nede . . . Tvoje gavalerstvo de ležalo zdrobleno tam na cintori; od vse tvoje mogočnosti pa slave ostane samo küpček čont pa ešče te se zdrobijo v pepel . . .

Kelko slovenskih dečkov sedi po cele meseca, či ne leta, v vozi, zavolo takšega bitja, štero je prišlo iz gizdavosti. Kelko poti majó na sodnije, kelko stroškov, kelko ran'h pa nesrečnih smrti!

Dragi moj dečko, povej mi, te to veseli? To nadüvanje, kričanje, klanje i posedanje v vozi — to naj bi bilo kakše veselje i čast? S tem si ti misliš svojo mladost razveseliti, olupčati? — Ohó, boš djao, ne, ne

vej sam ne tak nori! To čast rad pūstim drūgim. Koga veseli, naj si li da krv pūščati, mene pa za takše „veselje“ nišče ne pridobi. Mam raj — zdravo kōžo.

Te veseli drūge dražiti, jim delati škodo? So dečki, šter/m se to grozno dopēdne, či se morejo z drūgih kaj norca delati, jih s conami obsipavati ali v drūgo formo. Pa ne samo to. Reč sama se jim premalo vidi. Veseli so či ge kakši plot poderejo, či kakša kola naopak obrnejo ali potač dcl zemejo, či toga nega, pa kakši šrajf skrijejo. Samo či ma človek skrbi pa škodo, so že veseli. Pomislite, ka so si ednok pri nas zmislili! Cala kola so po noči odvlekli na streho. Drūgoč so odnesli od hiže leseno stranišče (šakret) i je postavili kre ceste po šteroj se ide v cerkev. To so junaštva naših dečkov! S tem se ščejo pcastaviti! Ta junaštva bi zato bila dōsta vredna, ar so združena z vnogim trūdom, samo či bi komi kaj hasnila. Nego ne hasek liki škodo ščejo delati! Pa ravno to je njūvo veselje.

Ti pa, dečko moj, vidiš, ka je to ne nikaj lepoga. Ti se ravnaj po Jezušovih rečaj: „Ka želete, ka bi vam drūgi včinoi, včinite i vi drūgim; ka pa sami nemate radi, to tūdi drūgim ne činte!“ Rad včini dobro vsakšemi komi li moreš; či pa dobroga nemreš, božnoga ne delaj! (Dale)

Dari.

Na podporo M. Lista za sirote sō darūvali: vlč. g. Čačič Jožef, pleb. Črensovci 100 Din, Horvat Ana, Hotiza 5 Din, Graj Marija, Sr. Bistrica 5 Din. — V imeni sirot naj Vam plača Bl. D. Marija.

Na „Dom sv. Franciška Asiškoga“: Klekl Jožef, vp. plebanoš, Črensovci 5000 Din.

POŠTA:

Franc Zelko, Tešanovci. Na pitanje dragih naročnikov: 1. ka sō pogoji za zadōbljenje jubilejnih odpūstkov? 2. ka je odpūstek? 3. ka je popolni odpūstek? i 4. šteri se lahko darūje za verne dūše v vicah? — na ta pitanje dobite v prihodnjof številki Marijinoga Lista odgovor.

VSEBINA:

	Stran
Veselje Dev. Marije i sv. Jožefa nad srcom Jezušovim ...	1
Tretjerednikom i vsem ljūbitelom sv. Franciška A. pa sirot	3
Pelajmo mladino k oltarskomū Svestvi ...	5
Castilcom Jezušovoga Srca	6
Kak je hūdi dūh preganjao sv. I. Vianeya	7
Misijonar	9
Nekaj časa med gobavci	11
Plesica pred podobov Jezušovoga Srca	12
Glasi iz doma i sveta	16